

fredløs, saa ville Markrotter og Markmus formere sig i en saadan Grad, at de ville kunne gjøre meget stor Skade. Jeg omtalte ved Sagens første Behandling, hvorledes disse skadelige Dyr saa at sige havde ødelagt hele Vegetationen paa flere mindre Der i Lillebelt, og jeg frygter for, at, naar vi tage os for at ødelægge Ræven, saa vil det Samme blive Tilfældet, om end i mindre Grad, paa Fastlandet og paa de større Der. Med Hensyn til de af mig omtalte Smaasør skal jeg idag supplere, hvad jeg har sagt ved første Behandling, derhen, at, da Rævene i en stærk Høst vinter forlod disse Der og spadserede paa Isen over til Fastlandet, viste det sig strax, at de omtalte Markrotter formerede sig i en saa betydelig Grad, at det blev aldeles nødvendigt, atter at anskaffe Ræve til Derne. Men gjør Ræven stor Nytte for Landbruget, gjør den ganske vist endnu meget større Nytte i Skovene. Jeg omtalte ved første Behandling, at Musene gnavede Bærken af de unge Bøgetræplanter, og at disse derefter gik ud. Ødelægge vi Ræven, frygter jeg for, at Musene ville formere sig i saa høj Grad i Skovene, at istedetfor at de nu ødelægge mange af vore Bøgetræplanter, ville de saa næsten ødelægge dem alle. Jeg skal derfor bede Alle dem, der elske vore smukke Bøgeskove, at stemme for dette Ændringsforslag. Lader os gjøre Alt ogsaa i denne Retning for at konservere vore smukke Skove, lader os overlære til vore Efterkommere disse Skove, som vi have modtaget fra vore Fædre, og lader os ikke gribe ind i Naturens store Husholdning, ikke forstyrre den nødvendige Egevægt. Uglerne, Musesvaagerne og de andre musædende Fugle kunne ganske vist fortære en meget betydelig Del Mus, men de kunne ikke fange Mus i Skovene i samme Grad som Ræven. Ræven er af Naturen indrettet til, at strabe og rode i Jorden, den er dertil meget lydhor, saa den i lang Afstand kan høre Musenes Bevægelser, og den kan med Lethed fange Musene under Bussene og andre Steder, hvor Musesvaager og andre Fugle ikke kunne komme afsted dermed. Jeg forlanger jo ikke nogen ubetinget Fredning af Ræven, jeg forlanger jo blot, at den maa blive fredet i Sommermaanederne, i

Yngletiden, og jeg skal henstille til de ærede Medlemmer af dette Thing, som muligt ere Sjægere, om det ikke nok er mere behageligt at lade Ræven leve om Sommeren og jage den om Vinteren, og i det Hele taget at saa lidt Værdi ud af den ved det gode Veltværk, den leverer, istedetfor at dræbe den om Sommeren, da den er aldeles værdiløs. Under Nr. 2 har det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgfreds stillet Forslag om at forandre Ordet „Spurve“ til „Graaspurve“. Som tidligere omtalt tiltræder jeg dette Forslag, idet jeg ingenlunde kan være enig med det ærede Udvalg, forsaavidt det opfører Spurvven som en skadelig Fugl. Jeg tror ikke, at Spurvne i det Hele taget ere skadelige Fugle. Jeg har set efter i Dr. Kjærbollings Værk over Danmarks Fugle, og jeg har der fundet, at der er over 30 Fuglearter, som henhøre til Spurvne, og deriblandt findes nogle af vere bedste Sangfugle, navnlig Lærken, Tridsfen, Bogstinken og Stillsiden. Jeg kan nu ikke tro, at det kan være rigtigt, at man tillader baade Eier og Bruger uden videre at dræbe disse Sangfugle, naar de finde det for godt. Jeg tror derimod, at vi bør frede disse vakke Smaafugle, der oplive vore Skove og Marker med deres muntre Sang. Tilmed gjøre Spurvne en meget stor Nytte ved at fortære Insekter og en Masse Ukrudsfro. Der er vist ingen Fugle, der fortære en saadan Masse Insekter, som netop Spurvne, og det er vitteligt, at en hel Del af disse Arter leve saa at sige udelukkende af Ukrudsfro, hvorved de gjøre megen Gavn for Landmanden. Naar det ærede Udvalg maasse har brugt den mere omfattende Betegnelse Spurve istedetfor Graaspurve, fordi det befrygtede, at man, naar man f. Ex. vilde skyde Graaspurve, let kunde komme til samtidig at træffe andre Fugle, saa tror jeg ikke, at Eligt kan befrygtes. Efter min Erfaring er der ikke stor Fare i den Retning om Sommeren, og det er jo netop om Sommeren, at Graaspuvrne undertiden øve ikke ubetydelig Skade i Kornmarkerne; jeg har altid fundet, at paa den Tid af Aaret holde Graaspuvrne sig for sig selv, og der kommer ingen andre Fugle imellem dem, hvorimod de om Vinteren gaa i Blot med andre